

Sygn. akt *XVII AmT 10/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Malinowska**

protokolant: sekretarz sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu 7 stycznia 2020 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 23 listopada 2017 r., znak: (...)

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Ewa Malinowska

Sygn. akt *XVII AmT 10/18*

UZASADNIENIE

Decyzją z 23 listopada 2017 r. (znak: (...)), wydaną na podstawie art. 210 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 7 ustawy z 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (dalej: PT) oraz na podstawie art. 104 § 1 k.p.a. w związku z art. 206 ust. 1 PT, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej nałożył na (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. karę pieniężną za niewypełnienie w terminie obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych w PT, tj. obowiązku przedłożenia w terminie Prezesowi UKE rocznego sprawozdania finansowego oraz danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych, o których mowa w art. 7 ust. 1 PT,

1. za 2012 r. w wysokości 12.300 zł,

2. za 2014 r. w wysokości 12.300 zł,

3. za 2015 r. w wysokości 12.300 zł.

(decyzja, k. 6-11).

Odwołanie od powyższej decyzji wywiodła ukarana Spółka (...), zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej uchylenie w całości, ewentualnie, o zmianę decyzji poprzez zmniejszenie wysokości nałożonej kary pieniężnej do kwoty 3.000 zł za

uchybiecie terminowi przekazania sprawozdania finansowego za 2012 r., kwoty 2.500 zł za uchybiecie przekazania sprawozdania finansowego za 2014 r., oraz kwoty 500 zł za uchybiecie przekazania sprawozdania z działalności telekomunikacyjnej za 2015 r. Strona powodowa wniosła również o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Zaskarżonej decyzji zarzucono:

1. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 7 ust. 1 pkt. 1 Prawa telekomunikacyjnego przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że dane ze sprawozdania finansowego za rok 2014 nie zostały przekazane w wariantcie porównawczym wraz ze sprawozdaniem finansowym za rok 2015, podczas gdy dane ze sprawozdania finansowego za rok 2014 rok mogły zostać przekazane wraz z danymi ze sprawozdania za rok 2015 i tym samym trafiły do pozwanego w dniu 30 czerwca 2016 roku

2. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 209 ust. 1a Prawa telekomunikacyjnego przez jego niewłaściwe zastosowanie i wymierzenie powodowi kary pieniężnej mimo zaprzestania naruszenia prawa i pomimo faktu, iż za nałożeniem kary nie przemawiały czas trwania naruszenia, jego zakres oraz skutki naruszenia

z ostrożności procesowej zaskarżonej decyzji zarzucono ponadto:

3. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 210 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i

a) nałożenie na powoda rażąco wygórowanej kary, niewspółmiernej do zakresu naruszenia oraz dotychczasowej działalności powoda;

b) ustalenie wysokości kary pieniężnej na poziomie rażąco wygórowanym bez uwzględnienia zakresu naruszenia przepisów Prawa telekomunikacyjnego, które powinny były doprowadzić pozwanego do wniosku, że adekwatną karą dla powoda za nieterminowe wywiązanie się z obowiązku przekazania sprawozdania finansowego za 2012 rok była kara 3.000 złotych, za 2014 rok - kara w wysokości 2.500 złotych, a za rok 2015 kara w wysokości 500 złotych;

c) przyjęcie, że dotychczasowa działalność powoda oraz fakt jego wcześniejszego ukarania stanowi podstawę do zaostrzenia wymiaru kary, podczas gdy pozwany nie powinien uwzględniać faktu ukarania powoda wcześniejszą karą pieniężną, gdyż okoliczność ta wynikała wyłącznie z nieobjęcia jednym postępowaniem wszystkich uchybień powoda a rozdzielenia ich na kilka postępowań, a nadto uchybiecia objęte zaskarżoną decyzją miały miejsce jeszcze przed wydaniem decyzji z dnia 24 października 2016 roku, co w konsekwencji doprowadziło pozwanego do wymierzenia powodowi kary pieniężnej w wysokości rażąco wygórowanej i nie korespondującej z dyrektywami wymiaru kary, które z kolei przemawiały za wymierzeniem kary maksymalnie w wysokości 3.000 złotych za 2012 rok, za 2014 rok w wysokości 2.500 złotych, a za rok 2015 w wysokości 500 złotych.

(odwołanie, k. 12-24).

W odpowiedzi na odwołanie Prezes UKE wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego wysokości podwójnej stawki minimalnej.

(odpowiedź na odwołanie, k. 104-115).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, wpisanym do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych pod numerem (...).

dowód: okoliczności bezsporne; wydruk z rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, k. 1-2 akt admin.

Przedsiębiorca nie dopełnił w ustawowym terminie, przewidzianego w art. 7 PT, obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej, tj. obowiązku przedłożenia rocznego

sprawozdania finansowego oraz danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych, za lata 2012, 2014 i 2015.

dowód: okoliczności bezsporne.

Pismem z 10 sierpnia 2017 r. Prezes UKE zawiadomił (...) Sp. z o.o. o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się w terminie z obowiązku, o którym mowa w art. 7 PT za rok sprawozdawczy 2012, 2014 oraz 2015.

dowód: zawiadomienie o wszczęciu postępowania, k. 16-18 akt admin.

Wraz z pismem z 6 września 2017 r. Spółka (...) przedstawiła Prezesowi UKE zaległe sprawozdania finansowe za rok 2012 i 2014. Natomiast dane o działalności telekomunikacyjnej za 2015 r. - wymagane zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 2 PT - złożono 24 czerwca 2016 r. łącznie z rocznym sprawozdaniem finansowym za rok 2015.

dowód: okoliczności bezsporne; pismo przedsiębiorcy z 6.09.2017 r. wraz z załącznikami, k. 19-32 akt admin.; formularze sprawozdawcze k. 48-78 akt admin.

Pismem z 6 listopada 2017 r. Prezes UKE poinformował przedsiębiorcę o nowym terminie załatwienia sprawy oraz o możliwości zapoznania się z zebrany materiałem dowodowym w sprawie, a także o prawie do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

dowód: pismo z 6.11.2017 r., k. 80 akt admin.

Decyzją z 24 października 2016 r. Prezes UKE nałożył na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. karę pieniężną w wysokości 4.000 zł w związku z niewypełnieniem określonego w art. 7 ust. 1 PT obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE rocznego sprawozdania finansowego za rok 2010 w terminie do 30 czerwca 2011 r. oraz danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w roku 2010 w terminie do dnia 31 marca 2011 r.

dowód: decyzja znak: (...) (...), k. 9-14 akt admin.

W roku 2016 (...) Sp. z o.o. osiągnęła przychód w wysokości (...)zł, w tym przychód uzyskany z tytułu prowadzenia działalności telekomunikacyjnej w wysokości (...) zł.

dowód: okoliczności bezsporne; oświadczenie przedsiębiorcy zawarte w piśmie z 6.09.2017 r., k. 19 akt admin.

W dniu 23 listopada 2017 r. Prezes UKE wydał decyzję, która została zaskarżona w niniejszym postępowaniu sądowym.

Powyżej opisany stan faktyczny został ustalony przez Sąd Okręgowy w oparciu o ww. dowody, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Stosownie do treści art. 7 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego, przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym przekroczyły kwotę (...) złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE:

1) rocznego sprawozdania finansowego w terminie do dnia 30 czerwca;

2) danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w terminie do dnia 31 marca.

Natomiast zgodnie z ust. 2 wskazanego przepisu, przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty (...) złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Przewidziany w przywołanym przepisie obowiązek informacyjny ma charakter stały i winien być realizowany przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego bez odrębnego wezwania. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisów prawa i nie wymaga konkretyzacji przez administrację telekomunikacyjną w formie decyzji administracyjnych, wobec czego przedsiębiorca samodzielnie ustala, jakim obowiązkom informacyjnym podlega (S. Piątek, Prawo Telekomunikacyjne. Komentarz, Warszawa 2013 r., System Informacji Prawnej Legalis). Niedopełnienie przez przedsiębiorcę wskazanego obowiązku w ustawowo określonym terminie powoduje natomiast narażenie się na sankcję administracyjną, przewidzianą w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Stosownie do tego przepisu – w jego brzmieniu aktualnym na datę wydania zaskarżonej decyzji – karze pieniężnej podlega ten, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe.

Zgodnie zaś z art. 210 ust. 1 PT, karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe (ust. 2).

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy Sąd Okręgowy stwierdził, że nie budzi wątpliwości, iż w latach 2012-2015 powodowa Spółka wykonywała działalność telekomunikacyjną. Poza sporem jest, że powód nie wypełnił w ustawowo określonych terminach obowiązku przedłożenia sprawozdania finansowego za lata 2012 i 2014 oraz przedstawienia danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok 2015. Fakty te zostały przyznane przez powoda w piśmie do Prezesa UKE z 6 września 2017 r. oraz w odwołaniu od decyzji Prezesa Urzędu. Obowiązek informacyjny został wykonany przez powoda w późniejszym terminie, przy czym kwestia sporna między stronami dotyczyła tego, w jakiej dacie to nastąpiło. W ocenie powoda, Prezes UKE powinien był przyjąć, że dane ze sprawozdania finansowego za rok 2014 zostały przedstawione w wariantcie porównawczym wraz ze sprawozdaniem finansowym za rok 2015 i tym samym trafiły do pozwanego 30 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy podziela jednak w tym zakresie ustalenia pozwanego, iż sprawozdanie finansowe za 2014 (podobnie jak i sprawozdanie za 2012 r.) zostały przedłożone Prezesowi dopiero wraz z pismem z 6 września 2017 r. W art. 7 ust. 1 pkt 1 PT mowa jest wyraźnie o obowiązku przedstawienia w danym roku rocznego sprawozdania finansowego za poprzedni rok obrotowy w terminie do 30 czerwca. Oznacza to, że przedsiębiorca telekomunikacyjny ma obowiązek przedkładania regulatorowi tego sprawozdania we wskazanym terminie każdego roku i winno ono zawierać dane dotyczące roku, za który jest składane. Rację ma zatem pozwany twierdząc, że przywołany przepis nie dopuszcza sytuacji, w której w ramach rocznego sprawozdania finansowego przekazywane są Prezesowi UKE dane dotyczące dwóch lub większej liczby lat (np. jak to uczynił powód w wariantcie porównawczym). Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że powód złożył sprawozdanie finansowe za rok 2012 w dniu 10 września 2014 r., a za rok 2014 dnia 30 czerwca 2016 r, tj. przy okazji składania sprawozdań za kolejne lata. Natomiast, co do obowiązku sprawozdawczego za rok 2015, poza sporem jest, że dane o działalności telekomunikacyjnej, określone w art. 7 ust. 1 pkt 2 PT, złożono 24 czerwca 2016 r. łącznie z rocznym sprawozdaniem finansowym za rok 2015, a więc także po terminie, który w tym przypadku upłynął 31 marca 2016 r.

Powyższe okoliczności wskazują zatem, że w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki nałożenia na powoda kary pieniężnej, o której mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Sąd pragnie przy tym zauważyć, że odpowiedzialność przewidziana w przywołanym przepisie ma charakter obiektywny, tzn. jest ona niezależna od możliwości przypisania podmiotowi

winy, czy też od stopnia jego winy w danym przypadku. Zarzucalność czynu związana jest bowiem z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa. Przesłankę winy uwzględnia się jedynie na etapie miarkowania kary pieniężnej, wpływa ona na wysokość tej kary.

Z tych też względów nieistotna pozostaje – podnoszona przez stronę powodową w postępowaniu administracyjnym – okoliczność, jakoby przekroczenie terminów do złożenia Prezesowi UKE wymaganych dokumentów i informacji nastąpiło w wyniku błędów służb księgowych przedsiębiorcy. Nawet, jeśli faktycznie tak było, to na gruncie przepisów Prawa telekomunikacyjnego, odpowiedzialność za zaistniałą sytuację ponosi tylko powód, a nie podmiot, czy osoby trzecie, za pomocą których powód wykonuje działalność gospodarczą. Od przedsiębiorcy telekomunikacyjnego wymaga się bowiem, aby przy wykonywaniu swej działalności dokładał staranności, jaka winna cechować profesjonalnego uczestnika rynku. Wymóg zachowania tej staranności uzasadnia zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Staranność ta obejmuje również znajomość obowiązujących przepisów prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Ocena tej staranności jest surowsza od staranności ogólnie wymaganej, ponieważ stopień wymaganej staranności ulega podwyższeniu. Wynika to z tego, że w istotę działalności gospodarczej wkomponowane jest wymaganie posiadania niezbędnej wiedzy specjalistycznej, obejmującej nie tylko czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone zwyczajowo standardy wymagań. Powodowy przedsiębiorca zobligowany jest zatem do zorganizowania wykonywania swojej działalności w taki sposób, aby możliwym było wypełnianie przez niego obowiązków, wynikających z obowiązujących przepisów prawa, w tym obowiązku informacyjnego przewidzianego w art. 7 PT. Jako profesjonalista powinien on być też świadomym następstw, jakie wiążą się z uchybieniem tym obowiązkowi. W niniejszej sprawie wina powoda przejawiała się w niedołożeniu należytej staranności przy prowadzeniu spraw przedsiębiorstwa.

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż w świetle przepisu art. 209 ust. 1a PT, pomimo wypełnienia przez powoda ostatecznie obowiązku określonego w art. 7 PT za lata 2012, 2014 i 2015, zasadne było nałożenie na Spółkę za każde stwierdzone naruszenie kary pieniężnej z uwagi na długi czas trwania naruszenia (złożenie sprawozdania finansowego za 2012 i 2014 po kilku latach, tj. dopiero 6 września 2017 r., a danych za 2015 r., określonych w art. 7 ust. 1 pkt 2 PT – z 85 dniowym opóźnieniem), jak i jego zakres. Zgodnie z tym przepisem, kara, o której mowa w ust. 1, może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. Jeśli chodzi o zakres naruszenia, to w ocenie Sądu, powód zdaje się bagatelizować konsekwencje niewywiązania się z obowiązku sprawozdawczego, które są jednak daleko idące. Dane objęte przedmiotowym obowiązkiem mają zapewnić Prezesowi UKE, jako regulatorowi rynku telekomunikacyjnego, stały dostęp do informacji istotnych dla tego rynku. Brak tych informacji uniemożliwia z kolei Prezesowi Urzędu realizację jego kompetencji, w tym dokonanie oceny aktualnego stanu rynku, jego tendencji rozwojowych oraz potencjalnych zagrożeń, uniemożliwia też realizację celów regulacyjnych, w szczególności w zakresie nakładania, zmiany lub uchylania obowiązków regulacyjnych, stwarzania warunków dla wspierania konkurencji na rynku oraz zapewnienia użytkownikom korzyści w postaci różnorodności ceny i jakości usług telekomunikacyjnych. Zatem, wbrew sugestiom powoda, kompetencje organu regulacyjnego nie ograniczają się tylko do sporządzania raportów o stanie rynku telekomunikacyjnego w Polsce w poszczególnych latach. Z podanych względów obowiązek informacyjny musi być rygorystycznie przestrzegany przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Wobec tego nie można przyjąć, jak utrzymuje powód, by w analizowanym przypadku opóźnienie w realizacji przez Spółkę obowiązku sprawozdawczego nie miało w praktyce znaczenia dla obowiązków Prezesa UKE, co przemawiałoby za odstąpieniem od nałożenia kary lub obniżeniem jej wysokości. Jednocześnie należy zauważyć, że nie można racjonalnie wymagać od regulatora, że w przypadku omawianego rodzaju naruszenia będzie on w stanie określić stopień wpływu naruszenia konkretnego obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 7 PT, na realizowane przez Prezesa UKE zadania.

Przewidziana w art. 209 PT sankcja administracyjna jest stosowana przez Prezesa UKE automatycznie, na podstawie ustawy, a jej zastosowanie nie zależy od uznania organu. Zarówno art. 209 PT, jak i art. 210 ust. 1 PT – poprzez użyte w nich sformułowania „**podlega** karze” oraz „karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, **nakłada** Prezes

UKE” - sugerują, że ilekroć spełnione zostały przesłanki z art. 209 PT, Prezes Urzędu jest zobligowany do wymierzenia sankcji za popełnienie czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie. Decyzja o nałożeniu kary pieniężnej ma zatem charakter tzw. decyzji związanej.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę pozwanego, co do zasadności orzeczenia wobec powoda kar pieniężnych, jak i ich wysokości. Powód nie przedstawił okoliczności, które uzasadniałyby zmianę zakwestionowanej decyzji poprzez zmniejszenie wysokości nałożonych na niego kar. Ustalając wysokość kar pieniężnych za poszczególne naruszenia obowiązków określonych w art. 7 PT, Prezes UKE uwzględnił wszystkie przesłanki wymienione w art. 210 ust. 2 PT, tj. zarówno zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu, jak i jego możliwości finansowe. Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie pozwany prawidłowo uwzględnił wszystkie podstawy wymiaru kary. Wbrew zarzutowi odwołania, organ prawidłowo uwzględnił - jako okoliczność obciążającą - dotychczasową działalność powoda, tj. uprzednie ukaranie strony ostateczną decyzją z 24 października 2016 r., którą nałożono na powoda karę pieniężną za niewywiązanie się z obowiązku określonego w art. 7 ust. 1 PT za rok sprawozdawczy 2010. Należy zauważyć, że wydanie tej decyzji przez regulatora nie wpłynęło dyscyplinująco i prewencyjnie na wywiązywanie się przez powoda z obowiązków ustawowych, skoro strona nie przedstawiła w terminie sprawozdań finansowych za lata 2012 i 2014. Wbrew stanowisku powoda, nie było także możliwe połączenie postępowania prowadzonego w niniejszej sprawie z postępowaniem zakończonym wydaniem ww. decyzji 24 października 2016 r., skoro w dacie wszczęcia pierwszego z wymienionych postępowań decyzja ta była już prawomocna. Natomiast za okoliczność łagodzącą prawidłowo uznano ostateczne wypełnienie przez Spółkę obowiązków sprawozdawczych, choć nastąpiło to po upływie ustawowo zakreślonych terminów.

Zgodnie z art. 210 ust. 1 PT, karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, Prezes UKE nakłada w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. W ocenie Sądu Okręgowego, biorąc pod uwagę, że maksymalna kara, jaka mogłaby zostać nałożona na powoda za każdy z przypadków niewywiązania się z obowiązku sprawozdawczego w poszczególnych latach (tj. w 2012, 2014 i 2015 r.), wynosi 272.814,94 zł należy uznać, że kary w wysokości po 12.300 zł nie są nadmiernie wygórowane i mieszczą się w ustawowych granicach, a przy ustalaniu ich wysokości pozwany nie przekroczył ram uznania administracyjnego. Wysokość tych kar pozostaje we właściwej proporcji do stwierdzonego naruszenia, dotychczasowej działalności powoda oraz jego możliwości finansowych. Należy również mieć nadzieję, że tym razem zrealizowana zostanie funkcja przypisywana karze pieniężnej – represyjna, prewencyjna i wychowawcza, co wpłynie na dyscyplinowanie powoda oraz innych przedsiębiorców w należyтым wykonywaniu ich ustawowych obowiązków.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że powód - jako przegrywający sprawę – zobowiązany jest do zwrotu Prezesowi UKE kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, z uwzględnieniem przesłanek wymienionych w art. 109 § 2 k.p.c.

SSO Ewa Malinowska